

BRAQUE D'AUVERGNE

(Braque d'Auvergne)

Ta ilustracja niekoniecznie pokazuje idealny przykład rasy.

Tłumaczenie: Izabela Biernacka

Kraj pochodzenia: Francja

Data publikacji obowiązującego wzorca: 24.03.2004

Użytkowanie: wyżeł.

Klasyfikacja FCI: Grupa 7 - Wyżły.

Sekcja 1 - Wyżły kontynentalne.

Typ kontynentalny.

Próby pracy wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Wyżeł z Auvergne jest starą rasą, obecną w prowincji Cantal od ponad dwóch wieków. Mając wspólne pochodzenie z wieloma rasami wyżłów została stworzona poprzez selekcję, w której uczestniczyli Kawalerowie Maltańscy. Stworzona przez i dla myśliwych, posiada silną tożsamość podkreśloną charakterystycznym umaszczeniem.

WYGLĄD OGÓLNY:

Pies o o prostych liniach i wyważonych proporcjach. Krzepki, o silnym kościecu, lecz nie ciężki, w charakterystycznym typie wyżła, o lekkim chodzie, z elegancją podkreśloną szatą i harmonijnymi proporcjami. Budowa jego ciała umożliwia mu energiczne pokonywanie dużych odległości i utrzymanie aktywności przez cały dzień nawet w najbardziej trudnym terenie.

WAŻNE PROPORCJE:

Tułów: długość ciała (od barku do końca tułowia) jest niemal równa wysokości w kłębie.

Głębokość klatki piersiowej jest równa połowie wysokości psa w kłębie.

Głowa: długość kufy nieznacznie mniejsza lub równa długości mózgowcaszki.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Pies łagodny, bardzo czuły, inteligentny i posłuszny. O bardzo dobrym węchu; szkolenie polega głównie na rozwijaniu jego naturalnych zdolności. Dobrze dostosowuje się do życia rodzinnego.

GŁOWA:

Mózgoczaszka:

Czaszka i kufa: długa, proporcjonalna do długości ciała, nieco lżejsza u suk; widziana z góry owalnego kształtu; guz potyliczny lekko zaznaczony; szerokość łuków jarzmowych równa długości mózgowiczaszki; linie czaszki nieznacznie rozbieżne ku przodowi (charakterystyczne dla typu braque).

Łuki brwiowe: wyraźnie zaznaczone.

Przełom czołowo-nosowy (stop): umiarkowanie zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos: trufla nosa zawsze w kolorze czarnym, relatywnie szeroka, lśniąca, z dobrze rozwartymi nozdrzami. Grzbiet trufla nosa jest przedłużeniem linii kufy.

Kufa: prosta, o długości zbliżonej do długości czaszki.

Fagle: stosunkowo duże, górna warga zachodząca na dolną, kącik warg widoczny, widziane z przodu przybierają na końcu kufy kształt kwadratu.

Uzębienie: szczęki silne, równej długości. Zęby mocne. Zgryz nożycowy lub cęgowy.

Oczy: stosunkowo duże, koloru ciemnoorzechowego, dobrze osadzone o wyrazistym, szczerym i spokojnym wyrazie. Dobrze pigmentowane powieki nie pozwalają na dojrzenie spojówek.

Uszy: osadzone raczej z tyłu, w spoczynku ucho jest osadzone na linii biegnącej z górnej części nosa do oka, kiedy pies jest nasłuchuje ucho może unieść się powyżej tej linii. Ucho miękkie i lekko aksamitne, obrócone nieznacznie do wewnątrz, ani płaskie ani zbyt skrócone; zaokrąglone końcówki płatka ucha powinny sięgać podstawy wierzchołka nosa, nie przekraczając jednocześnie jego czubka.

SZYJA:

Relatywnie długa, dobrze osadzona, lekko wygięta. O długości zbliżonej do długości głowy. Obecne lekkie podgardle.

TUŁÓW:

Linia grzbietu: prosta i napięta.

Kłęb: zaznaczony.

Grzbiet: wąski, płaski i krótki. Kręgosłup niewidoczny.

Łędźwie: szerokie (szczególnie u suk), nieznacznie wypukłe, dobrze związane.

Zad: ścięty (35° od linii grzbietu), widoczne kości biodrowe.

Klatka piersiowa: długa i głęboka, sięgająca poziomu łokcia, w przekroju poprzecznym owalnego kształtu, regularnie wznosząca się ku brzuchowi bez wyraźnej przerwy.

Linia podbrzusza: podniesiona łagodnie ku brzuchowi, nie podkasana; bok szeroki, nieznacznie zapadnięty, płynnie łączący się z biodrami.

OGON:

Osadzony raczej wysoko, cylindryczny i niezbyt cienki; kopiowany do długości 15-20 cm lub niekopiowany sięgający nie dalej niż do stawu skokowego; powinien być noszony poziomo.

KOŃCZYNY:

W linii tułowia.

Kończyny przednie: proste.

Barki: silne, dobrze umięśnione, nachylone pod kątem 45°, dość swobodne w ruchu.

Łokcie: ustawione w osi ciała.

Przedramiona: długie, proste, mocne i umięśnione.

Nadgarstki: silne, bez zgrubień.

Śródstopia: krótkie, patrząc z profilu, nieznacznie pochyłe.

Łapy przednie: trochę dłuższe od „kociej łapy” i nieco krótsze od „łapy zajęczej”, nie ustawione ani do wewnątrz, ani na zewnątrz; z silnymi, krótkimi pazurami oraz krótkimi, twardymi i jędrnymi poduszkami; palce napięte.

Kończyny tylne: dobrze kątowne, równoległe w ruchu

Uda: dobrze umięśnione.

Śródstopie: suche i dobrze zbudowane

Staw skokowy: krótki i nigdy zbyt cienki

Stopy: trochę dłuższe od „kociej łapy” i nieco krótsze od „łapy zajęczej”, nie obrócone do wewnątrz, ani na zewnątrz; z silnymi, krótkimi pazurami i krótkimi, twardymi i jędrnymi poduszkami. Palce ściśle przylegające.

CHODY:

Ruchy nóg o średniej amplitudzie, lecz równym rytmie, który decyduje o dużej wytrzymałości psa. Typowym chodem w czasie polowania jest umiarkowany galop, regularny i lekko kołyszący.

OKRYWA WŁOSOWA:

Skóra: dość delikatna, wystarczająco cienka, nie za luźna.

Włos: krótki, niezbyt cienki, lśniący, nigdy twardy.

Umaszczenie: czarne z białymi znaczeniami różnego nasilenia; wyróżnia się dwa rozpoznawalne typy: nakrapiany lub siwy. Różnica w umaszczeniu nie może być wykorzystywana do rozstrzygnięcia pomiędzy dwoma psami tej samej jakości. Głowa powinna być czarna z preferowaną białą strzałką rozszerzającą się na głowę. Biała strzałka może obejmować również boki kufy. Białe i drobate ucho lub bok głowy nie mogą być uznane za wadę.

WZROST:

Wysokość w kłębie:

psy: 57 - 63 cm (60 cm - idealny wzrost)

suki: 53 - 59 cm (56 cm - idealny wzrost)

Tolerowanie odchylenie u obu płci wynosi + 2, - 1 cm.

WADY:

Wszystkie odstępstwa od tego, co podano powyżej, powinny być traktowane jako wady, powodując odpowiednie obniżenie oceny w zależności od stopnia ich nasilenia oraz wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

- równoległe linie czaszki i kufy.
- głowa zbyt ciężka pod oczami.
- widoczne spojówki

Poważne wady:

- Czaszka: linie kufy i czaszki zbieżne ku przodowi.
- Kufa: grzbiet nosa wklęsły lub wypukły.
- Uszy: zbyt wysoko osadzone, zbyt krótkie, płaskie, skręcone jak korkociąg.
- Fafle: zbyt krótkie, cienkie przy końcach, zbyt opadające lub miękkie.
- Mostek: zbyt wąski.

Wady dyskwalifikujące:

- Każdy pies, wykazujący wyraźne anomalie fizyczne lub psychiczne powinien zostać zdyskwalifikowany.

Charakter

- osobniki agresywne lub bojaźliwe.

Głowa

- brak charakterystycznego typu wyzła.
- przodozgrzyz lub tyło zgryz z przerwą większą niż 1 mm pomiędzy siekaczami
- uzębienie: tolerowany brak P1; brak dwóch innych przedtrzonowców (P2 lub P3) lub jakiegokolwiek innego zęba (włączając P4) jest dyskwalifikujący.
- oczy: entropium, ektropium lub ślady zabiegów korekcyjnych; żółta

Kończyny:

- obecność wilczych pazurów lub śladów ich usunięcia.

Umaszczenie:

- jednolicie czarna lub jednolicie biała,
- brak nakrapiania;
- śniade znaczenia lub podpalane (płowe) smugi;
- brak pigmentacji trufli nosa
- brak pigmentacji powiek
- jastrzębie oko, heterochromia

Wysokość:

- poza limitem podanym we wzorcu (tolerancja wynosi +2 lub -1 cm).

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.

Tylko psy zdrowe funkcjonalnie i klinicznie o morfologii typowej dla rasy mogą być używane do hodowli.